

Het moet nu maar eens uit zijn met het aan de Amsterdamse School opdringen van dergelijke surplus-eischen. Als zodanig zie ik ook de aanvoering door den Heer *Ek* van het begrip „volle” juistheid. Ik meen, dat de analyse van het begrip juistheid in de onderscheiding Formeele—Materieele en Bedrijfseconomische vol genoeg is, dan dat daarboven en overheen nog eens de „volle” juistheid moet worden geïntroduceerd.

„In de praktische beroepsuitoefening zullen de verschillen zich verdoezelen” aldus de Heer *Ek*.

Ik ben niet voor verdoezeling. Gemeenlijk pleegt op die wijze het inzicht niet te worden verhelderd. Dan voel ik meer voor de zakelijke belichting van verschilpunten zooals de Heer *W. Westra* in het Januari No. van den loopenden jaargang heeft gedaan, onder den titel Amsterdam-Rotterdam v.v.

„La critique est aisée, mais l'art est difficile”.

Dit door mij gekozen opschrift schijnt Dr. *Belle* meer te bekoren, dan den Heer *Ek*, tenminste is het reeds genoemde Kroniek No. bedient eerstgenoemde zich van hetzelfde gezegde tegen Dr. *Sternheim*. De Heer *Ek* echter verwijt mij dat mijn critiek meer den indruk maakt van een verdediging van eigen overtuiging. Dat daarbij te weinig critiek gegeven zou zijn, kan men anders uit de repliek van den Heer *Ek* niet bespeuren!

Dat daarbij een bescheiden poging is gedaan, om mij niet alleen tot de eerste helft van boven aangehaald gezegde te bepalen, een in dit geval zeker niet moeilijke taak, doch ook iets van de 2e helft te bieden, zou toch minstens eenige waardeering moeten vinden in de oogen van een tegenstander.

Of prefereert men inplaats van een opbouwende critiek, waarbij men noodwendig zijn eigen overtuiging blootlegt, liever een „Es ist nicht wahr” critiek?

Ook ik ben van meening, dat er meer eenheid mogelijk en zeker wenschelijk is. Maar die is alleen te verkrijgen door op een open en eerlijke wijze, zoo scherp en duidelijk mogelijk de verschillende standpunten tegenover elkaar te stellen.

Maar dan niet in den vorm van soortgelijke polemieken.

Drs. A. ROBLES

Hiermede sluiten wij deze discussie. De plaatsing der beide artikelen werd tot ons leedwezen vertraagd, door veel voorafgaande copie.

Red.

UIT HET BUITENLAND

Red.: **W. BEIJDERWELLEN, J. E. ERDMAN,**
CH. HAGEMAN en A. M. VAN RIETSCHOTEN

(Bijdragen en mededeelingen zende men aan den Secretaris der Redactie)

Een belangrijk besluit van het New-Yorksche Beursbestuur

Het onderstaande ontleenen wij aan eene mededeeling in de pers van *Richard Whitney*, President van de New York Stock Exchange:

Sinds April 1932 heeft de New York Stock Exchange met iedere maatschappij, welke notering van hare waarden op de beurs aanvraag, een overeenkomst gemaakt, waarin wordt gestipuleerd dat haar te publiceeren jaarrekeningen, later dan drie maanden na het aangaan dezer overeenkomst verschijnen, door een onafhankelijk public-account moeten gecontroleerd worden. De verklaring van dien accountant moet de stukken vergezellen en tevens den omvang van de controle vermelden.

Van 1 Juli 1933 af wordt de eisch weer iets verder uitge-

strekt. Bij iedere noterings-aanvraag moet de laatste balans, verlies en winstrekening en specificatie van de samenstelling van de „surplus” rekening door een onafhankelijk public-accountant gecontroleerd zijn. In het algemeen moet deze controle alle dochterondernemingen omvatten en de omvang van de controle moet niet minder zijn, dan is aangegeven in „Verification of Financial Statements”, uitgegeven door de Federal Reserve Board in Mei 1929. Iedere noteringsaanvraag moet tevens inhouden de overeenkomst, dat alle toekomstige te publiceeren jaarrekeningen op dezelfde wijze zullen zijn gecontroleerd en van een accountantsverklaring voorzien.

Het beursbestuur kan in noodzakelijke gevallen dispensatie van deze verplichtingen toestaan.

Terecht merkt de Redactie van *The American Accountant* hierbij op, dat deze bepaling voor het beroep in het bijzonder van moreele betekenis geacht moet worden, omdat reeds 88 % van de ondernemingen, welke waarden op de New Yorksche beurs genoteerd worden, jaarrekeningen met een accountantsverklaring publiceeren.

De veronderstelling wordt dan ook geuit, dat deze houding van het New Yorksche beursbestuur, de wettelijke regeling van de controle op de jaarrekeningen van alle of van bepaalde groepen van maatschappijen belangrijk kan bespoedigen.

In elk geval spreekt uit deze bepalingen sterk de waardeering voor het werk van den onafhankelijken public-accountant, als vertrouwensman van het publiek.

Zou het Bestuur van de Amsterdamsche Effectenbeurs in hare eischen tot opnemng van waarden in de notering ook van een dergelijke waardeering kunnen doen blijken? In Nederland zou daarmee de weg naar een wettelijke controle op de financieele verslaglegging waarschijnlijk ook aanzienlijk gemakkelijker worden.

v. R.

(*The American Accountant*, Februari 1933)

Fraude met „Crossed cheques” en de verantwoordelijkheid van de bank

Aan een Engelsch proces (*E. B. Savory & Co. v. Lloyds Bank Ltd.*) ontleenen wij de volgende wetenswaardigheden.

E. B. Savory & Co. eischten schadevergoeding van Lloyds Bank voor het bedrag op van haar ontvreemde crossed cheques door Lloyds Bank aan een tweetal cliënten gecrediteerd.

Deze cheques waren door *E. B. Savory & Co.* getrokken op haar bankier de Midland Bank en luidden ten gunste van make-larsfirma's aan wie zij geregeld betalingen had te doen of aan toonder. Zij waren alle „crossed”. De cheques werden ontvreemd door twee bedienden van *E. B. Savory & Co.* en door hen als volgt gebruikt. Zij onderhielden elk, de een te zijnen eigen name, de ander op naam van zijn vrouw, eene rekening bij een filiaal van Lloyds Bank buiten de City. De cheques werden door hen bij een City-filiaal van Lloyds Bank ingeleverd met een verzoek tot crediteering van het provenu op hunne rekening bij het andere bijkantoor. Zij moesten daarbij gebruik maken van z.g. „paying-in slips”, waarop de aanwending van het provenu van ingeleverde cheques moet worden aangegeven.

Zij teekenden deze stukken of met gefingeerde namen (voor de toonder-cheques) of met de namen van de firma's aan wie de cheques waren uitgeschreven. Het kantoor der Lloyds Bank waar de inlevering der cheques geschiedde, kende echter geen der partijen en accepteerde zonder onderzoek hetgeen haar werd aangeboden. De cheques werden door haar direct in de clearing gegeven en de „paying-in slip” naar het bijkantoor, dat cliënten moest crediteeren, doorgezonden.

In het proces nu werd gesteld, dat Lloyds Bank „nalatig” was geweest, doordat niet werd geconstateerd, dat zij op de

rekening van een employé resp. van de vrouw van een employé cheques crediteerde, welke door den werkgever van die employé's waren uitgeschreven en niet uitdrukkelijk ten name van die employé's luiden.

Lloyds Bank werd veroordeeld tot schadevergoeding wegens nalatigheid op twee punten. Ten eerste had haar bekend moeten zijn, dat hare rekening-houders resp. employé of echtgenoot van een employé van *E. B. Savory & Co.* waren en ten tweede had zij het crediteerende bijkantoor meerdere gegevens, betreffende de herkomst van de te crediteeren bedragen moeten verschaffen, waardoor zou zijn gebleken, dat die crediteeringen, volgens de reglementen van de Bank zelve, niet dan na schriftelijke machtiging van *E. B. Savory & Co.* mochten doorgaan. In de instructie voor de bijkantoren van Lloyds Bank werden de volgende bepalingen aangetroffen, waarop dit oordeel steunt:

„Er mag geen nieuwe rekening-courant worden geopend, zonder kennis van of volledige navraag naar de omstandigheden en antecedenten van den cliënt.”

„Cheques, betaalbaar aan een maatschappij, firma of een anderen werkgever in het algemeen, mogen noch zonder diens uitdrukkelijke schriftelijke toestemming worden gecrediteerd op de privé-rekening van een firmant, agent, bediende of een ander, die in nauwe relatie met den principaal staat, noch voor hen verhandeld worden.”

Uiteraard heeft deze uitspraak alleen voor Engelsche banken een beslissende betekenis. In Nederland, heeft het chequeverkeer niet de intensiteit als in Engeland, waardoor frauduleuze handelingen waarschijnlijk eerder de aandacht trekken door hun ongewoon verloop. Toch treffen in deze beslissing twee punten, die wij hier nog even naar voren willen brengen. Ten eerste moet men opmerken, welke hooge eischen hier gesteld worden aan de inrichting van de administratieve organisatie der Banken. In verband daarmee doen zich de voordeelen van een giro-stelsel boven het in Engeland gebruikelijke chequeverkeer duidelijk gevoelen.

Het cheque-verkeer biedt door de mogelijkheid van overdracht van het stuk, waarop de betalingsopdracht is gesteld, allerlei mogelijkheden tot knoeierijen, welke bij een giro-stelsel niet voorkomen.

In de tweede plaats komt hier nog een contrôlevraagstuk bij ter sprake. Hoe had contrôle bij *E. B. Savory & Co.* deze fraude kunnen en moeten ontdekken? Buiten beschouwing moet blijven of ontdekking zou voortvloeien uit het constateeren van betaling, van hetgeen niet was verschuldigd, omdat dit de kwestie, die wij hierin zien, niet raakt. Het gaat hier om de vraag: Met welke stukken kan bij de contrôle genoegen genomen worden voor betalingen per crossed-cheque? Hierop kan dan het antwoord alleen luiden: Met de ontvangstbevestiging van den schuldeiser.

Uit contrôle-oogpunt kan dus voor betalingen met crossed cheques de ontvangstbevestiging niet worden gemist. Hetgeen weder een belangrijk nadeel is tegenover het giro-verkeer, waarbij ontvangstbevestiging overbodig gemaakt kan worden. De in Engeland veelal gebruikelijke methode om de gehonoreerde cheques van den opdrachtgever in te zenden, maakt nog de ontvangstbevestiging niet overbodig.

v. R.

(*The Incorporated Accountants' Journal, October 1932*)

EFFICIËNTIE

Red.: C. A. BLAZER en L. POLAK

(Bijdrage en mededeelingen zende men aan den Secretaris der Redactie)

Aan de „Korte Mededeelingen” van het „Nederlandsch Insti-

tuut voor Efficiency” ontleenen wij de volgende mededeelingen.

Afzuigen van houtafval

Beschreven wordt in het aangehaalde artikel een installatie tot het afzuigen van den houtafval in een fabriek voor houtbewerking met 170 werktuigen en een afval van 1.5 tot 2 ton, bij een bedrijf van 8 uur per dag.

Ditmaal heeft men niet de gebruikelijke manier van aan het plafond hangende zuigbuizen toegepast, maar buizen onder den fabrieksvloer aangebracht, en wel met het oog op het licht, verkeersbezwaren en overzichtelijkheid, ofschoon de hangende installatie met het oog op de kosten bij eventuele veranderingen te prefereren zou zijn. Het behoeft dan ook geen betoog, dat bij een installatie als hier uitgevoerd, een wel doordachte organisatie en indeeling van het bedrijf moest voorafgaan. Men had de keuze tusschen drie mogelijkheden van uitvoering.

- Insluiten der buizen in stampbeton met een vast dek en reinigingsgaten;
- Leggen der buizen in rechthoekige kanalen met afneembaar deksel;
- Leggen der buizen in rechthoekige kanalen met vast dek en doorgaande vloerbedekking met reinigingsgaten.

De laatste methode werd gekozen, omdat zij boven de voorgaande het voordeel bood van den geheel gladden vloer. Deze vloer werd gelegd, nadat de geheele installatie technisch beproefd was.

Het geheel bestaat uit 4 afzonderlijke afzuignetten. De gegeven groepeerings der werktuigen, de noodzakelijkheid van kleinst mogelijke weerstanden door het vermijden van bochten of lange leidingen met kleinen diameter, en de werktuigfundaties waren factoren, die niet steeds even gemakkelijk met elkaar in overeenstemming te brengen waren.

...Voor elke twee zuigleidingen is een centrifuge van 4 m middellijn buiten de fabrieksgebouwen gebouwd, vanwaar de verzamelde houtafval, wederom onder den grond door, naar het ketelhuis wordt gevoerd. Op de vier leidingnetten zijn resp. 54, 45, 25 en 52 werktuigen aangesloten, terwijl de grootste buisdiameter dier netten resp. is 760, 800, 650 en 825 mm, met een maximum luchtverbruik van 11, 11.7, 8 en 12.3 m³.

Met het oog op tochtverschijnselen en de mogelijkheid van temperatuurverlies in de werkruimten zijn luchtverwarmingsapparaten aangebracht, die op de plaatsen, waar de lucht door de zuigbuizen wordt weggezogen, warme frisse lucht toevoeren.

Het artikel is geïllustreerd en geeft enkele schema's der installatie.

(*Mode. Späneabsauge- und Förderanlage in der Grosstischlerei Gartenfeld. Siemens Zeitschr. 1932. pag. 180/184.*)

Emaillieren en lakken in continu-bedrijf

Verbeterde fabricatie-techniek en sneldrogende verf leidt tot aanmerkelijke besparingen.

Het emaillieren en lakken van auto's werd tot nu toe voor een deel aan den carrosserie-bouwer overgelaten. Immers bij het overige werk der automobiefabricatie, dat steeds meer in continu-bedrijf wordt uitgevoerd, paste dit onderdeel zich slecht aan. Het nam onevenredig veel tijd en ook ruimte in beslag. Verbetering trad daarbij in door het invoeren van sneldrogende vernissen, terwijl tegelijkertijd door verbeterde techniek op het gebied van ponsen en metaalpersen ook een product vervaardigd kon worden met minder onregelmatig oppervlak. Zoo doende kan men thans dit werk aan de band uitvoeren.

Achtereenvolgens worden de werkstukken, die aan een loo-